

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyní Mgr. Zdeňkou Burdovou ve věci

žalobce: S [redacted] Š [redacted], narozený [redacted]
bytem [redacted]
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Mikeščíkem
sídlem Novotného lávka 5, 116 68 Praha 1

proti
žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 424/16, 128 10 Praha 2 - Nové Město
za níž jedná Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2 - Nové Město

pro 80 487 Kč s přísl.

takto:

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku 15 919,60 Kč s 8,05% úrokem z prodlení ročně z částky 15 919,60 Kč od 26. 10. 2016 do zaplacení s 8,05% úrokem z prodlení ročně z částky 38 296,50 Kč od 26. 10. 2016 do 23. 11. 2016, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku.
- II. Žaloba co do zaplacení částky 21 690,50 Kč s 8,05% úrokem z prodlení ročně z částky 75 906,60 Kč od 25. 4. 2016 do 25. 10. 2016 z částky 21 690,50 Kč od 26. 10. 2016 do zaplacení, se zamítá.
- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 13 645 Kč k rukám Mgr. Petra Mikeščíka, advokáta, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou dne 1. 11. 2016 domáhal zprvu zaplacení částky ve výši 80.487,- Kč, později, po zahájení řízení s ohledem na částečné plnění žalované ve výši 38.296,50 Kč vzal v této částce žalobce žalobu zpět, řízení bylo co do této částky zastaveno usnesením Obvodního soudu pro Prahu 2, č.j. 37 C 40/2016 – 79 ze dne 28. 12. 2016. Rovněž později pak vzal řízení v části 4580,40 Kč s příslušenstvím zpět při jednání dne 15. 5. 2017, a to z důvodu snížení počtu dní, za které žalobce požadoval ušlý výdělek. Řízení tedy bylo co do částky 4580,40 Kč s příslušenstvím zastaveno. Částka 38.296,50 Kč byla žalobci žalovanou zaplacená ke dni 24. 11. 2016. Žalovaná částka ve výši 37.610,10 Kč se skládala jednak z nákladů na obhajobu v trestní věci, která nebyla žalovanou zaplacená, a to ve výši 13.612,90 Kč, kdy ze strany žalované nebylo zaplaceno za úkon porady s klientem o sděleném obvinění dne 3. 4. 2014, dále za námítky proti otázkám znalce, podané ze strany obhájce dne 3. 4. 2014, za nahlížení do spisu dne 8. 4. 2014, za sdělení soudu a rekapitulaci ze dne 17. 9. 2014, přípravu obhájce na výslech soudního znalce ze dne 18. 9. 2014 a žádost o veřejné zasedání ze dne 16. 3. 2015. Rovněž za stížnost ze dne 3.4.2014 proti usnesení o zahájení trestního stíhání ze strany žalované byla přiznána odměna pouze ve výši 1/2 za tento úkon. Dále se částka skládala z ušlého zisku, konkrétně za 9 dnů, a to ve výši 13.741,60 Kč, kdy žalobce nemohl provádět kominické práce z důvodu účasti na řízení před soudy či u Policie ČR, konkrétně za dny 13. 1. 2014 – kdy podával vysvětlení u Policie České republiky, dále dne 2. 4. 2014 – kdy probíhala porada s obhájcem a docházelo k převzetí zastoupení, dne 3. 4. 2014 – kdy žalobce se účastnil výslechu u Policie České republiky a dále měl poradu se svým obhájcem, dne 21. 8. 2014 – kdy se účastnil porady s obhájcem před hlavním líčením, dne 26. 8. 2014 – kdy se účastnil hlavního líčení, dne 10. 9. 2014 a 3. 12. 2014 – kdy se účastnil porady se svým obhájcem, dne 12. 9. 2014 a 19. 8. 2015 - kdy se účastnil hlavního líčení či veřejného zasedání. K výši ušlého zisku dospěl žalobce tak, že vycházel ze svého daňového přiznání za rok 2014, kdy z celkového počtu 365 dnů odečetl dny pracovního volna a dovolenou v rozsahu 10 dnů, dospěl k počtu 230 odpracovaných dnů, při výsledku hospodaření 351.165,-Kč na 1 den připadá částka 1.526,80 Kč, kterou pak vynásobil počtem 9 dnů strávených trestním stíháním. Částka se rovněž skládala z nákladů na předběžné uplatnění u Ministerstva spravedlnosti, prostřednictvím advokáta, a to ve výši 10.256,-Kč.
2. Žalovaná se ve věci vyjádřila tak, že žalobce se na ni obrátil se svým nárokem dne 25.4.2016, s žalobou v tomto rozsahu nesouhlasila, kdy již sice po podání žaloby, bylo ze strany žalované částečně plněno, co do zbytku částku považuje za neadekvátní, když úkony není možno hodnotit jako účelně vynaložené náklady dle advokátního tarifu, zároveň uvedla, že za stížnost proti usnesení o zahájení trestního stíhání přiznala pouze jednu polovinu za tento úkon dle advokátního tarifu. Co se týče ušlého zisku, má žalovaná za to, že takto pomocí daňových přiznání, nelze určit ušlý zisk, kdy tento je nutný nestanovit hypoteticky, nýbrž je nutné doložit konkrétními smlouvami, které nemohly být provedeny s ohledem na probíhající trestní řízení. Co se týče nákladů spojených s uplatněním nároku u ministerstva, tyto jsou přímo ze zákona dle žalované vyloučeny. Zákonný nárok na úrok z prodlení plyne až po uplynutí 6 měsíční lhůty dané žalované k mimosoudnímu projednání nároku, tedy až ode dne 26. 10. 2016.
3. Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl rozsudkem ze dne 15. 5. 2017, č.j. 37 C 40/2016 – 121 tak, výrokem I. uložil žalované povinnost zaplatit žalobci částku ve výši 2178,-Kč s 8,05% úrokem z prodlení ročně z částky 2178,-Kč od 26. 10. 2016 do zaplacení, s 8,05% úrokem z prodlení ročně z částky 38.296,50 Kč od 26. 10. 2016 do 23. 11. 2016, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku. Výrokem II. žalobu co do zaplacení částky ve výši 35.432,10 Kč s 8,05% úrokem z prodlení ročně z částky 75.906,60 Kč od 25. 4. 2016 do 25. 10. 2016, s 8,05% úrokem z prodlení ročně z částky 35.432,10 Kč od 26. 10. 2016 do 23. 11. 2016,

s 8,05% úrokem z prodlení ročně z částky 35.432,10 Kč od 24. 11. 2016 do zaplacení, zamítl. Výrokem III. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

4. K odvolání žalobce Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 15. 11. 2017, č.j. 54 Co 321/2017 – 143 rozsudek soudu I. stupně v zamítavém výroku o věci samé a ve výroku o nákladech řízení potvrdil.
5. Ústavní soud ČR svým nálezením ze dne 30. 11. 2020, sp. zn. I. ÚS 922/18 konstatoval, že rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 15. 5. 2017, č. j. 37 C 40/2016-121, a rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 15. 11. 2017, č. j. 54 Co 321/2017-143, bylo porušeno ústavně zaručené právo stěžovatele (žalobce) na náhradu škody podle čl. 36 odst. 3 Listiny základních práv a svobod a tato rozhodnutí se zrušil. V odůvodnění uvedl, že v projednávané věci obecné soudy nepřiznaly žalobci náhradu způsobené škody - ušlého zisku z toho důvodu, že tento neprokázal, že nemohl uzavřít smlouvy na předmět výkonu svého podnikání nebo že tyto smlouvy nemohl realizovat a musel je odříct. Ztracená obchodní příležitost musí být podle obecných soudů prokázána v reálné podobě. Podle náhledu Ústavního soudu nelze v projednávaném případě odhlížet od charakteru podnikání jako takového, a to zvláště u tzv. malých podnikatelů. Obecné soudy nahlížely na podnikatelskou činnost stěžovatele jen a pouze v jejím úzkém slova smyslu, kdy dochází k realizaci konkrétní smlouvy či konkrétní zakázky. Činnost podnikatele je přitom nepochybně širší a zahrnuje i činnosti, které nesměřují k bezprostřednímu dosažení zisku, ale které se následně projeví v podnikatelském výsledku jako takovém. Činnost podnikatele směřující k vydobytí zisku je nepochybně bohatší, než samotná konečná finální realizace té které zakázky. Skutečnost, že žalobce např. organizoval svoji práci tak, aby nepřišel v rozhodném období o žádnou zakázku, ještě neznamená, že místo účasti na trestním řízení nemohl provádět jinou činnost s podnikáním související a bez níž by svoji podnikatelskou činnost fakticky vykonávat nemohl. Sám žalobce poukazuje např. na obstarávání zakázek, nákup materiálu, vedení dokumentace apod. Potvrzovala to ve své výpovědi i manželka stěžovatele, která mu jako spolupracující osoba organizuje práci. Výslovně uvedla: „... když manželovi přišlo v rámci trestního stíhání nějaké předvolání, tak jsem mu termín na ten den v diáři rovnou vyškrtla, práci jsem mu nedávala, ...“ Odvolací soud dokonce z její výpovědi v napadeném rozsudku citoval, že „na dobu účasti na úkonu trestního řízení zakázku nepřijímala“. Přesto oba soudy trvaly na prokázání konkrétních ušlých zakázek. Dovedeno k závěrům *ad absurdum*, by např. drobný zemědělec neměl v obdobném případě nárok na náhradu škody, neboť samotný zisk získává výhradně až v rámci prodeje svého výpěstku na trhu. Za nemožnost realizovat bohatou činnost předcházející samotnému prodeji, by mu v takovém případě žádná náhrada škody nenáležela. Takový závěr je jen stěží aprobovatelný, neboť je zřejmé, že samotná realizace produktu v rámci trhu, je jen pomyslnou špičkou ledovce v činnosti takového zemědělce. Obdobně by bylo lze uvažovat o odmítnutí náhrady ušlého zisku za uzavření restaurace, protože poškozený by jen stěží prokázal, kdo by jinak v konkrétní den do restaurace přišel a „jakou by tam udělal útratu“. Požadavky kladené soudy na prokázání ušlého zisku musí být přiměřené konkrétní činnosti konkrétního poškozeného. Nelze vystačit s jedním judikátem Nejvyššího soudu na všechny případy, které život přináší. Z výše uvedených důvodů je bezpředmětné, že žalobce v rámci svého podnikání nedokázal vykázat konkrétní smlouvu či podnikatelskou příležitost, o kterou v důsledku vedeného trestního stíhání přišel. Podstatnou je především ta skutečnost, že v souvislosti s úkony svého trestního stíhání nemohl vykonávat podnikatelskou činnost. Ústavní soud dospěl k závěru, že obecné soudy pochybily, když při aplikaci zákona o odpovědnosti státu dostatečně nezohlednily konkrétní povahu či charakter výdělečné činnosti stěžovatele ve spojení s účelem garance práva na náhradu škody způsobené při výkonu veřejné moci plynoucího z čl. 36 odst. 3 Listiny. V projednávané věci bylo rozhodující, že se nepotvrdilo původní podezření orgánů činných v trestním řízení, že žalobce

spáchal trestný čin, kvůli němuž se stal účastníkem trestního řízení. Není tedy sporu o tom, že by náhrada škody žalobci nenáležela, otázkou jen zůstává, v jaké výši by mu tato náhrada měla být přiznána. Z toho důvodu se budou obecné soudy věci znovu zabývat.

6. Mezi účastníky nebylo sporu o skutečnosti, že žalobce se se svým nárokem obrátil na žalovanou dne 25.4.2016, po podání žaloby bylo žalovanou částečně plněno dne 24. 11. 2016. Žalobci bylo sděleno obvinění pro přečin výtržnictví dle ustanovení § 358 odst. 1 trestního zákoníku, spáchaného v jednočinném souběhu s přečinem ublížení na zdraví dle ustanovení § 146 odst. 1 trestního zákoníku, a to dne 2. 4. 2014, žalobce byl později zproštěn obžaloby, kdy v rámci obhajoby byl žalobce zastoupen právním zástupcem.
7. Žalobce zaplatil svému obhájci celkem za obhajobu v trestní věci částku ve výši 51.909,-Kč, a dále částku 10.260,80 Kč za uplatnění nároku na majetkovou škodu za nezákonné rozhodnutí u žalované v rámci předběžného projednání nároku, kdy žalobce odsouhlasil tuto částku spolu s přehledem právních úkonů dne 25. 4. 2016 (prokázáno fakturami č. 2015/32, č. 2014/45, č. 2015/33, č. 2014/032, č. 2014/23 spolu s doklady o zaplacení těchto částek obhájci žalobcem pomocí výpisu z účtu právního zástupce dne 25. 11. 2015 na částku 10.890,-Kč, dokladem výpisu z účtu právního zástupce k došlé částce 10.260,80 Kč ze dne 2. 5. 2016, dokladem o platbě -výpisu z účtu o přijetí platby dne 16. 12. 2014 ve výši 18.029,-Kč, výpisem z účtu právního zástupce žalobce o přijaté platbě dne 16. 4. 2014 na částku 7.260,-Kč od žalobce, fakturou na částku 3630,-Kč a částku 12.100,-Kč, na kterých je uvedeno, že byly placeny v hotovosti).
8. Rovněž je prokázáno, že žalobce má živnost jako kominík, je členem Společenství kominíků České republiky, za rok 2014 podal daňové přiznání, kdy příjmy žalobce byly ve výši 1,755.826,-Kč a výdaje související s příjmy ve výši 1,404.661,-Kč, kdy rozdíl mezi nimi byl v částce 351.165,-Kč (prokázáno průkazkou Sdružení kominíků a daňovým přiznáním za rok 2014).
9. Obsahem trestního spisu Obvodního soudu pro Praha 5 sp.zn. [REDAKCE] má soud za prokazané, že dne 3. 4. 2014 byly ze strany obhájce žalobce dány k soudu námitky proti otázkám znalce a dne 3.4.2014 byla dána stížnost žalobce do usnesení o zahájení trestního stíhání, dne 8. 4. 2014 obhájce nahlížel do spisu, dne 17. 9. 2014 sděloval soudu obhájce omluvu žalobce z hlavního líčení z důvodu nemoci a rekapituloval dosavadní stav dle obhajoby, dne 16. 3. 2015 pak ze strany obhájce byla vznesena žádost o veřejné zasedání. Skutečnost, že dne 18. 9. 2014 docházelo ze strany obhájce k přípravě na výslech soudního znalce, má soud za prokazané předložením označení literatury ze strany žalobce, kterou advokát studoval, s ohledem na dále uvedené právní posouzení, soud již dalších důkazů k této skutečnosti nevyžadoval. K prokázání ušlého zisku a porady dne 3. 4. 2014 ve věci byla slyšena jako svědkyně- manželka žalobce, jejímž výsledkem má soud za prokazané, že trestní stíhání žalobce probíhalo někdy v roce 2014, svědkyně se žalobci snažila sehnat právního zástupce, celou věc s ním řešila, je si vědoma, že žalobce měl výslech na Policii někdy 2. či 3. 4. 2014, kdy jak před tímto výslechem byl na poradě se svým obhájcem, poté rovněž probíhal další výslech žalobce, to již nebylo na Policii v Radotíně a rovněž po tomto výslechu se žalobce zúčastnil porady v kanceláři jeho obhájce, kdy na poradě sama svědkyně rovněž došla, porada trvala více než hodinu. Svědkyně jako spolupracující osoba žalobce vede administrativu týkající se živnosti, přijímá zakázky, eviduje zakázky, jedná s klienty, zakázky zpracovává v počítači a organizuje žalobci práci. Zakázky jsou objednávány zhruba na 14 dnů dopředu, když přišlo žalobci předvolání v rámci trestního stíhání, pak vždy tento termín svědkyně v dílně škrtla, práci na tento den neobjednávala, v důsledku trestního stíhání nebyla odmítnuta žádná zakázka, ale termín nemohl být zaplněn. K přímému dotazu soudu svědkyně uvedla, že z důvodu trestního řízení nepřišli konkrétně o žádnou konkrétní zakázku. Ušlý výdělek byl stanoven dle počtu pracovních dní, kterým byla vydělena celková částka. Porady s obhájcem

byly prováděny vždy před jednáním a po jednání, aby se dalo domluvit, jak bude probíhat další strategie.

10. Na základě shora uvedeného má soud za prokázaný následující skutkový stav: Žalobci bylo sděleno obvinění pro trestný čin pro přečin výtržnictví dle ustanovení § 358 odst. 1 trestního zákoníku, spáchaného v jednočinném souběhu s přečinem ublížení na zdraví dle ustanovení § 146 odst. 1 trestního zákoníku, a to dne 2. 4. 2014, v rámci trestního řízení si zvolil svého obhájce, který pro něho provedl úkony, mezi účastníky nebylo sporováno, že tyto úkony byly ze strany obhájce provedeny, byla sporována jejich účelnost, či započitatelnost dle advokátního tarifu. Konkrétně se jednalo o tyto úkony: 1. porada žalobce s jeho právním zástupcem dne 3. 4. 2014 (dle soudu prokázána výsledkem svědkyně), 2. Stížnost do usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 3. 4. 2014, 3. dne 3. 4. 2014 byly ze strany obhájce žalobce dány k soudu námitky proti otázkám znalce, 4. dne 8. 4. 2014 obhájce nahlížel do spisu, kdy se nejednalo o nahlížení do spisu spojené s ukončením vyšetřování, 5. dne 17. 9. 2014 sděloval soudu obhájce omluvu žalobce z hlavního líčení a rekapituloval dosavadní stav dle obhajoby, 6. dne 18. 9. 2014 docházelo ze strany obhájce k přípravě na výslech soudního znalce, 7. dne 16. 3. 2015 pak ze strany obhájce byla vznesena žádost o veřejné zasedání.
11. Podle ust. § 1 zákona č. 82/1998 Sb., stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci. Podle ust. § 5 zákona č. 82/1998 Sb., stát odpovídá za škodu, která byla způsobena za a) rozhodnutím, jež je vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení nebo v řízení trestním, za b) nesprávným úředním postupem. Dle § 7 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda. Dle § 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.
12. Pro úspěšnost žaloby na náhradu škody proti státu, je nutné kumulativní splnění tří podmínek a to existence nezákonného rozhodnutí či nesprávného úředního postupu, vznik škody na straně žalobce a vztah příčinné souvislosti mezi nesprávným úředním postupem či nezákonným rozhodnutím a vznikem škody na straně žalobce. Na usnesení Policie ČR ze dne 3. 4. 2014, č. j. [REDAKCE], na základě kterého byl žalobce stíhán pro přečin výtržnictví dle ustanovení § 358 odst. 1 trestního zákoníku, spáchaného v jednočinném souběhu s přečinem ublížení na zdraví dle ustanovení § 146 odst. 1 trestního zákoníku, jež bylo rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 19. 9. 2014, sp. zn. [REDAKCE] zrušeno, je nutno pohlížet jako nezákonné rozhodnutí ve smyslu ust. 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. Proti žalobci bylo zahájeno trestní stíhání, tento si vzal na plnou moc obhájce, který poskytl úkony právní služby, trestní stíhání skončilo zprošťujícím rozsudkem, je nutno ve světle judikatury Nejvyššího soudu v Brně sledat trestní stíhání žalobce za nezákonné a sdělení obvinění za nezákonné rozhodnutí. Žalobci pak vznikla škoda spočívající v nákladech za právní zastoupení v trestní věci, kdy náhrada škody dle § 31 odst. 1, 3, zákona č. 82/1998 Sb. zahrnuje takové náklady řízení, které byly poškozeným účelně vynaloženy na zrušení, nebo změnu nezákonného rozhodnutí. V tomto světle soud pak hodnotil žalobcem uplatněné náklady na obhajobu, které nebyly zaplacený žalovanou. K úkonu č. 1 -porada žalobce s jeho právním zástupcem dne 3. 4. 2014 soud dospěl k závěru, že se jednalo o účelně vynaložený náklad žalobce a hodnocený dle ust. 11 odst. 1 písm. c) vyhl. č. 177/1996 Sb., v platném znění, advokátního tarifu (dále jen AT), když výsledkem svědkyně provedení tohoto úkonu bylo prokázáno, a nelze tuto další poradu subsumovat pod přípravu a převzetí zastoupení, kdy den před tím byla také provedena porada v rámci převzetí zastoupení, ale porada dne 3. 4. 2014 byla ze strany soudu sledána účelnou v tom směru, že s ohledem již na konkrétní usnesení o zahájení trestního stíhání byla logická porada o dalším postupu obhájce a

žalobce v dané věci za účelem obrany žalobce jako obviněného. Z těchto důvodů za tuto poradu přiznal žalobci vynaložené náklady dle ust. § 7 bod 5 za použití §10 odst. 3 písm.b) AT s ohledem na trestní sazbu, která žalobci hrozila částku ve výši 1.500,-Kč spolu s paušální náhradou ve výši 300,-Kč dle § 13 odst. 3 AT a 21% DPH dle §14a AT a §151 odst.2 o.s.ř. U úkonu č 2.- Stížnosti do usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 3.4.2014 soud dospěl k závěru, že za tento úkon ze strany žalované byla žalobci již přiznána náhrada, kdy úkon byl žalovanou správně zhodnocen dle § 11 odst.3 za použití odst. 2 písm d) AT. V tomto směru soud poukazuje na rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci ze dne 25.1.2007 sp. zn. [REDAKCE], které již danou problematiku řešilo a není zde nárok na přiznání vyšší částky za tento úkon. U úkonu č 3. – vznesení námitek proti otázkám znalce ze dne 3. 4. 2014, soud dospěl k závěru, že tento úkon není úkonem účtovatelným dle advokátního tarifu, není pro něj opora v ust. § 11 AT, navíc ani tento úkon obhájce není účelně vynaloženým úkonem ve smyslu právní pomoci obviněnému, kdy případnými nedostatky znaleckého posudku lze operovat v rámci návrhu ve věci samé. U úkonu č. 4 - nahlížení obhájce do spisu 8. 4. 2014, kdy se nejednalo o nahlížení do spisu s ukončením vyšetřování soud dovodil, že tento úkon není úkonem účtovatelným dle advokátního tarifu, není pro něj opora v ust. § 11 AT, když AT považuje pouze za úkon nahlížení do spisu při skončení vyšetřování (§11 odst.1 písm.f AT), pokud nahlížení do spisu je spojeno s počátkem zastoupení, což by zde i časově odpovídalo, již v samotném převzetí a přípravě zastoupení dle ust. § 11 odst.1 písm.a) AT je subsumováno nahlédnutí advokáta do spisu. U úkonu č 5., kdy obhájce dne 17. 9. 2014 sděloval soudu omluvu žalobce z hlavního líčení a rekapituloval dosavadní stav dle obhajoby, stejně jako výše, dospěl k závěru, že tento úkon není úkonem účtovatelným dle advokátního tarifu, není pro něj opora v ust. § 11 AT, soud v tomto směru vycházel i z rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 27.5.1999, sp. zn. 8To 59/99, kdy seps písemné závěrečné řeči není možno považovat za úkon účtovatelný dle advokátního tarifu při hlavním líčení, kdy u posuzovaného úkonu se navíc ani nejednalo o seps závěrečné řeči, ale o dosavadní rekapitulaci zjištěného skutkového stavu. U úkonu č. 6, kdy dne 18. 9. 2014 docházelo ze strany obhájce k přípravě na výslech soudního znalce, soud uzavřel, že tento úkon také není úkonem účtovatelným dle advokátního tarifu, není pro něj opora v ust. § 11 AT, navíc znalec by při svém výslechu měl schopen podat takové vyjádření, aby vysvětlil i neodborné veřejnosti jednoduchým způsobem své závěry. Stejně tak u úkonu č. 7 - vznesení žádosti o veřejné zasedání dne 16. 3. 2015, kdy se jednalo o procesní úkon, nenašel soud oporu pro jeho přiznání v AT.

- 13.Co se týká ušlého zisku, zde se soud zabýval pouze jeho výší s ohledem na nález Ústavního soudu ze dne 30. 11. 2020, sp. zn. I. US 922/18. Soud v souladu se závazným názorem Ústavního soudu vyjádřeným v nálezu přiznal žalobci v jím plné výši požadovaný zisk. Soud vycházel z jeho daňového přiznání za rok 2014, kdy jeho čistý zisk činil 351 165 Kč. Soud vycházel ze stejného výpočtu jako žalobce, kdy po odečtení 20 dnů řádné dovolené dle § 212 odst. 1 zák. č. 262/2006 Sb., zákoníku práce a 9 dnech, kdy se nemohl žalobce z důvodu nezákonného trestního řízení věnovat své práci, došel k částce soud 1 575 Kč za den. Když to vynásobil 9, tak došel ještě k vyšší částce, než kterou žalobce požadoval, a to 14 175 Kč. Vzhledem k tomu, že žalobce požadoval částku 13 741,60 Kč, soud žalobě v plném rozsahu vyhověl.
- 14.Co se týká nákladů za mimosoudní uplatnění nároku u žalované, tento nárok a jeho uplatnění vylučuje samostatné ustanovení § 31 odst. 4 zákona č. 82/1998 Sb., v platném znění, kdy poškozený nemá právo na náhradu nákladů zastoupení, které vznikly v souvislosti s projednáním uplatněného nároku u příslušného úřadu.
- 15.Z těchto důvodů soud žalobě vyhověl co do částky 2 178 Kč odpovídající náhradě škody za zaplacené obhajné za provedený úkon č. 1, jak bylo shora uvedeno, a požadovanému ušlému zisku žalobcem ve výši 13 741, 60 Kč, celkem 15 919, 60 Kč.

16. Zároveň soud přiznal i úrok z prodlení, a to v souladu s § 15 zák. č. 82/1998 Sb., kdy žalovaná se do prodlení dostala ode dne následujícího po uplynutí šestiměsíční lhůty k předběžnému projednání nároku u žalované, když nárok byl uplatněn dne 25.4.2016, tudíž poslední den lhůty byl dne 25.10.2016, a do prodlení se žalovaná dostala ode dne 26.10.2016. Rovněž byl úrok z prodlení přiznán za již zaplacené obhajné ze strany žalované za období dle požadavku žalobce, které se zároveň krylo s dobou prodlení shora uvedenou, kdy výše úroku z prodlení odpovídá zákonné výši dle nařízení vlády č.351/2013 Sb. (výrok I. rozsudku).
17. O náhradě nákladů řízení, jak je uvedeno ve výroku III. tohoto rozsudku, soud rozhodl podle § 142 odst. 2 o.s.ř. za použití § 146 odst. 2 o.s.ř. kdy žalobce podal žalobu důvodně pouze co do částky 54 216,10 Kč (přiznaná částka ve výroku I. ve výši 15 919,60 Kč a zaplacená žalovanou po podání žaloby ve výši 38 296,50 Kč). Žalobce byl procesně úspěšný, tedy pouze v 67 %, neúspěch 33 %. Žalobce má tedy právo na zaplacení poměrné části nákladů řízení ve výši 34 % (poměr úspěchu – neúspěchu). Náklady žalobce tvoří náklady právního zastoupení žalobce, a to sice odměna advokáta za 7 úkonů á 4 340 Kč § 7 bod 5. vyhlášky č. 177/1996 Sb., za převzetí a přípravu právního zastoupení, podání žaloby, částečné zpětvzetí ze dne 20. 12. 2016, účast u jednání dne 6. 3. 2017, vyjádření ze dne 5. 4. 2017, účast u jednání dne 15. 5. 2017, podání odvolání (§ 11 odst. 1 písm. a), d), g) vyhlášky č. 177/1996 Sb.), náhrada hotových výdajů dle § 13 odst. 1, 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. za 7 úkonů právní pomoci á 300,- Kč a 21 % DPH. Celkem náklady řízení činí 39 301 Kč, přičemž 34 % je 13 645 Kč.
18. O delší lhůtě k plnění soud rozhodl ve smyslu ust. § 160 odst. 1 o.s.ř. z důvodu soudu obecně známých – administrativní úkony na straně žalované při plnění.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to k Městskému soudu v Praze, prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2.

Nesplní-li žalovaná povinnosti uložené jí tímto rozsudkem v uvedených lhůtách, může se žalobce domáhat po jeho právní moci výkonu rozhodnutí u soudu či nařízení exekuce.

Praha 17. března 2021

Mgr. Zdeňka Burdová v. r.
soudkyně